

Ще дивнішим являється поводження залітського папи Мілюкова, я

ня „кадетського папи“ Мілюкова і його однодумців. Здавалося б, що Родічев зробив все для того, щоб показати, що його слова носили не загально-парламентський, не загально-партійний, а цілком особистий характер. Для чого ж було в такім разі брати участь в маніфестації думської більшості? Їдля чого було підводити Ф. Головіна, який, може, хотів теперішнім своїм сидінням спокутувати свій давній вчинок—мандрівку до Столиціна й Редігера?

можноть підправитись, загладити свою провину перед Думою, її тільки після того, як Дума переконалася, що названі добродії вчиняють бешкети не через дурість свою, а виконуючи якийсь антидумський план,—аж тоді їх покарали найвищою карою. В даннім ж разі Дума стала на очевидно-особистий, пристрастний грунт, бо на кладати на д. Родічева за такий порівнюючи незначний вчинок найвищу кару—це очевидна несправедливість, яка скоріше нагадує особисту помсту, ніж закономірний акт найвищої інституції країни.

У всякім разі, засідання 17 листопада, дякуючи виступу Родічева, надовго лишиться в пам'яті сучасників, а може, й перейде на сторінки історії.

Пам'ятник Шевченкові і київські Пузирі.

За бюрократичного хазяїнування єсти один дуже гарний спосіб на віки запечати якусь нелюбу справу,—це „здати“ її в комісію. На бюрократичному жаргоні „здати в комісію“ теж саме, що на канцелярському „покласти під сукно“ раз це зроблено, то кричи не кричи,

нічого не поможеться. Хоч би та-
грім з неба торохкав, хоч би що ста-
лось, а справі з комісії не вийти на сві-

божий, не посунутись їй ані на ступінь поки од неї комисія сама не одступить ся. Це якась мертвa точка, що вбива всяку живу справу і як хочете її вирятувати—вирвіть попереду з мертвих обіймів бюрократичної комисії. Доки справа перебуває в комисії, доти од неї цілковитою безнадійністю одгонитиме і лекше мовляв євангельським словом, „велбуд сквозь уши иглины пройти“, ніж справа вийти щасливо з бюрократичної комісії.

як вона натрапила на київську комісію, не можна про неї нічого певного сказати, навіть годі дізнатись до ладу як стойть справа.

комисію і тут справа й захряслася так радикально, що й слід її загублено. Ми знаємо про неї тільки те, що нічого не знаємо про роботу київської комісії; вона, здається, й пальцем не кивнула ще щоб подбати про збільшення Шевченкового фонду. А втім ні, — була досить певна чутка, що вона подбала про його зменшення, поклавши жертви, які досі приходили, на рахунок міської «каси» забіраючи прибутки з них на загальні міські потреби. Продовжимо з Шевченко

міські потреби. Проценти з Шевченкового фонду вона споживає собі на здоров'я, одбираючи од спеціального фонду навіть його натуральний прибуток.

комоя все лица", але я дозволю сооі запитати, що їм, опім „знакомымъ лицамъ", Шевченко і що вони Шевченкові? Чи ж не міг би кожен із їх, так як Карпенків хазяїн Пузирь сказати: „Шевченко мені без надобности?" Принаймні напр., що до Бражникова, то мені пригадується такий випадок. В його крамниці на Подолі над пляшками з вином стояв колись (а може й до цього часу стойть) Шевченків бюст. Коли я зацікавився був таким, як мені здавалось, невідповідним притулком для поета й запитав, на віщо там його бюст поставлено, то хтось із д. Бражникова прикажчиків, а може й сам д. Бражников, одповів з веселенькою усмішкою: „да какъ же: онъ выпивалъ здорово, то здѣсь ему самое място и стоять"... І така орігінальна пошана Шевченкової пам'яті служить, ма- буть, єдиною підставою для д. Бражнико- вова бути членом Шевченкової комисії. Як що й решта поїменованих членів подібні підстави мають (а інших вони поки не виявили), то ясно, що Шевченко їм „без надобности" і що справа з пам'ятником ані на ступінь не посунеться, поки вони її в своїх руках держа- тимуть.

мисії з уклінним проханням: майте, панове, совість і Бога в животі, зробіть велику ласку й одступіться од того діла, яке вас ні знобить, ні гріє. Одкасніться од того, чому ви не тільки допомагати не хочете, а тільки перешкоди ставите своєю байдужністю. Дайте місце людям, для яких ім'я стражденного поета українського справді щось важить і які справді таки працюватимуть, щоб ушанувати достойно його пам'ять.

Чи послухаються наші Пузирі такого прохання зараз, чи ні, але видима річ, що перша умова, щоб справа з пам'ятником посунулась—це посадити в комісію людей, замість Пузирів. І мені знов таки здається, що громадянство українське все заінтересоване в тому, щоб з іменем його найбільшого поета не роблено посміху і воно повинно подати свій голос у цій справі. І коли той голос залиунає твердо і одностайно, то Пузирі муситимуть передати справу в інші, достойніші руки.

—♦♦♦—

„Русско-народный Клубъ“

(Од власного кореспондента).

уба, довго не мог

Москофільська партія доручила їм скла-
ти в австрійському парламенті окремий

кій Клубъ", але три старші місіонерські посланці (о. Давидяк, д-р Ко

ляли до

В кінці після довгих короводів справа якось наладилася,—але як?! На там тому тижні названі три старші москвофільські посли і посол д-р Глібовицький склали разом „Русско-народный Клубъ“,

жки, як запевняє „Галичанинъ“, пра-
цюватиме на основі програми „русско-
народной“, себ-то московофільської партії“.
Почувши сю звістку, кожний запитає:
„А деж посол д-р Марков? Адже він
найзавзятійше виставляє програму „ру-
ско-народной“ партії в парламенті, він
найбільше домагався засновання окремо-
го „Русского Клуба“, — чому ж його не
видно в тім клубі, коли він нарешті за-
снувася?“ На се питання дає Галича

нинъ" тільки таку відповідь, що д-р Марков не пристав до „Русско-народного Клуба“, лишаючи собі поки-що свободу руку, а інші газети додають, що він не

прилучився до нього тому, що не хоче піддатися прінціпам солідарності, якій „Русско-народний Клубъ“ приняв в основу своєї діяльности.

тії“ не все гаразд.
Друга справа, яка зацікавить кожного з приводу заложення окремого клуба московофільськими послами, се—як назветься той клуб по німецьки, чи він і в німецькій назві заманіфестує свою „рус-кость?“ Отже ні! По німецьки „Русско-народный Клубъ“ повинен би називатися